ארבע לוליטות והומברט

התיירים מתאכסנים שם, בדרך כלל. החברה התל־אביבים באים רק להריץ כוסית ולרקוד בליל־שבת. אך במוצאי־שבת היתה שם תצוגת אופנה. התצוגה אורגנה על־ידי לשכת התיירות למען תיירינו החביבים והעשירים. כיאה לגן על רמה, באביב, היה שם קריר. כיאה לנשים האלגנטיות, הן התכסו בצעיפי מוהר או מינק, למען ייחם להן. כיאה ללשכת־התיירות — היא דאגה למנחה בעלת קול נמוך וסכסי (יהודית גלעדי) — למען ייחם להם. כיאה או שלא כיאה להומברט־הומברטים שבגן, הדגימו את בגדי־הילדים של ערו ארבע לוליטות.

שרהלו, גבילולה, דפנהלוליטה ושלומידולורס הדגימו שמלות קוקטייל, שמלות יום־הולדת ואפילו בגדי־ים (תמונה) וביקינים מיניאטוריים. אחר־כך הן פינו את המסלול לאחיותיהן הבוגרות. אר־אז ראינו את סוניה מיל האדומה והמקסימה, כשעל גופה סמוק־הגחון בגד־ים הלנקה משל דיוה, בכחול עם נקודה שחורה (תמונה). היו עוד בגדי־ים דיוותיים, רובם עם מחשופי V וטרפז, אך למרות שמותיהם המיוחדים, כמו נסיכה, לוס פאראגואיוס ואגם הברבורים, הם לא היוו שום חידוש באופנת בגדי־הים, מלבד התולצות והפלרינות שהתלוו אליהם.

נעימים בגווני הפסטל שלהם היו דגמי אלד. נעים היה גם לראות את אילנה נוסן שחורת השיער וירוקת־העין, מדגימה אותם, למרות העובדה שהיא שבה מארצות־הברית רק יום אחד לפני התצוגה. אילנה הקסימה בחליפת ג׳רסי פשוטה בסגול־לבנדר, שנקראה שרמנט, וכנראה היה זה הצירוף של שרמנט ושרמנטית שגרם לנפילתו של בעל בית־החרושת לחפצי־חן ממתכת, אברהם אופנהיים, מכיסאו.

מהסאלון של האחיות אנגלנדר קיימה הקהל ליותר והתאכזב. הדגמים היו אמנם לפי צווי האופנה האחרון, אך נראה היה שלא הקפידו בבחירת האריגים. כשחנה ריין התמירה הופיעה בשמלת קוקטייל, מאורגנזה קרם המעוטרת בריקמה ואבנט חומים, העירה לידי אחת מהקהל: „היא באה כמו הפתעה.“ חבל שהיו רק עוד שתי הפתעות — מסוג אחר. יצחק אינגיר, האלגנטי־בדרך־כלל, הסתובב בעניבה ובנעליים חומות, למרות חליפת הערב במרגנז; וג׳ני ג׳ייקובס הדוגמנית, הזכורה מהתצוגה של המשביר לפני שבועיים כבלונדית, היתה בינתיים לברונטית. מה אפשר לעשות? אבל גם ככה היא מותק!

ג׳ני הדגימה את חולצת־הכנרת של משכית, שנראתה זו הפעם האלף ואחת. גם העבאיה המסורתית של משכית הופיעה כמכר ותיק, למרות שהפעם הוצגה באדום. את העבאיה הדגימה שרה אלי, ויש לציין לשבחה שהיא חייכה, למרות מצב־הרוח המלחמתי שהיה לה לפני התצוגה, בגלל דברים לא־יפים שנכתבו עליה במדור זה לפני שבועיים. החיוך היה מקצועי, שרה. אבל משכית באמת סומכת יותר מדי על זה שהתיירים מתחלפים כל שנה, ואפשר להראות להם כל פעם את אותם הדגמים. יש כאלה שמשתקעים בארץ (ואם אין, אז יהיו). על כל עשרה תיירים, אחד בטח השתכנע לבנות בית בישראל, אחרי שלהקת הפולע הדגימה בריקוד איך עושים זאת, מה עוד שהמנחה גלעדי תירגמה את הריקוד לאנגל׳ת. מה שבטוח — בטוח. אלה שלא השתכנעו לבנות בית, יקנו לפחות פרוות או תכשיטים, כי הבריטשחנצים של נוילנדר והענקים של סופו היו באמת מפתים מאוד.

★ ★ ★

גן־עדן קטן, אישי

גן־עדן בחדר אמבטיה. מה שהצרפתים האלה לא עושים בשביל האסתטיקה. חובבי־הצייד שביניהם מצפים את קירות חדר האמבטיה שלהם בנייר, עליו מצויירים יערות שורצי איילות ונחשים, ואת כיור הרחצה בחרסינה עם ציור זהה. חובבי האמנות יוצרים להם מעין מוזיאון פרטי על־ידי תליית אוריגינלים בחדר האמבטיה. אלה שסתם אוהבים נוף, מתרחצים באמבט מוקף צמחיה פראית. הם קוראים לזה: „גן־עדן קטן, אישי“ ... **את התמים המרגיזים,** הנשארים בדרך כלל על מאפרות המתכת, תוכלי להוריד בקלות, בעזרת פיסת־בד רטובה ומטובלת במלח שולחני ... **הבוקלה** פלש אף ללקת הציפורניים. הוא נוצר על־ידי משיחת לקת־זהב על שיכבת לקה בכל צבע אחר, רק שעוד אין לקת־זהב בארץ ... **נכון שיכובעי־הקש** של השנה גיזרת תרבוש, עם שוליים סמליים או בלע־דיהם, שלא כמובעים רחבי־השוליים של אשתקד; אבל אם את בכל זאת נאלצת לחבוש את כובעך הישן, תוכלי לפחות לרעננו על־ידי שפשוף בחצי לימון ... **שפתיים צהובות,** או ליתר דיוק באז׳, יהיו המילה האחרונה בשטח **האיפור** הצרפתי. מוצעים שפתונים בגוונים: באז׳ חול, באז׳ כתום ובאז׳ ורוד ... **באלאנסייגה המכוער** וג׳יבאנשי הצעיר, הנוהגים להציג את דגמיהם יחד, ושעל הוראותיהם האופנתיות אין מערערים, מכ־תיבים כבר שבחורף יהיו צחארוני המעילים קטנים, הכפתורים גדולים, ואילו כיסם — כל כמה שאפשר ... **ה„אטומייזר“** — מחיז בושם בגודל שפתון — הולך וכובש את השוק הצרפתי ... **אומרים שמספר הנעליים** שקיבל האחיין הקטן של מארגרט ממעריציו יספיק לו למאות שנים, אם מידת כף רגלו לא תשתנה. היום הוא בן שנתיים ... **שפתון מתפרק** באורך של 15 ס״מ הוצא לשוק האנגלי על־ידי פירמת התמרוקים גאלה. גליל הפלסטיק בו נתון השפתון מתפרק לחמישה חלקים, מרוד חריף, תפוז משיי, אדום מדהים, אפרסק וורוד כפרי. מחיר הגליל 2 שילינג ו־6 סני (כ־85 אגורה)... **חנפיפה מארגרט** החלה לאחרונה להצטלם בכל בגד חדש בו היא חושקת, בסרם תקנהו. למי דמותה המצולמת היא קובעת אם הוא הולם אותה או לא. אז בכל זאת יש לארמסטרונג־ג׳ונס השפעה עליה... **מקרוקודיל מיובש** יצרו הרומאים את הסודרה הראשונה לפני אלפיים שנה, ומרסק עלוקות את הצבע השחור לשיער ... **אם את דיונת,** או שהאסקורט שלך כזה, תוכלי להפתיעו בחולצה דגית מעניינת, שתלבשי על בגד־הים שלך. על החולצה להיות מפסים דקיקים בשחור־לבן, אפור־לבן או כחול־לבן, כשגיזרתה — גיזרת שק, המחשוף — סירה והשרוולים באורך ¾. את הדג האדום והגדול שנדוג בחכה המש־תלשת ממרכז מחשוף הסירה, תפרי מבד זר כאפליקציה ... **האמריקאים חכניסו** את הבד הפרחוני אף לאופנת מכנסי הנשים ... **חום עם אדום** הוא צרוף הצבעים החדש שלהם לדגמים האלגנטיים ... **מה דעתכם** על הקפישונים המנוקדים שהאמריקאיות לובשות בקיץ? הן נראות בזה נורא אכזיסטנציאליסטיות ... **120 דולר** עולה ראש איל אוסטרי מעץ אורן, המשמש כדקורציה; 680 דולר שולחן בוארי עתיק משנת 1759, ו־90 דולר כסא הולם. זה יקר, אך לעומת זאת זה גם לא נוח ... **תכשיטים ישראליים מקוריים,** לנערות ישראליות מקוריות, הם תכשיטי הקרמיקה בצבעי הכחול־ירוק והחום־אדום. תוכלי למצאם בגלריית דוגית במחירים די עממיים. מחיר הסבעת 12 לירות, זוג עגילים — 5 לירות והמחרוזות במחיר הנע בין 15 ל־20 לירות בהתאם לגודל.

★ ★ ★

ובכלל לא היתה לו צורה

על יופי, כעור ובכלל על צורה, כתב לנו גבר צעיר בן 23. רשות הפיוט לדן דמיר: „איש באבק חי, בארץ האפורה. / מכוער לא היה די צרכו / בכדי להבחין ביופי / ויפה לא היה דיו / בכדי להעריץ את הכעור / ובכלל, לא היתה לו צורה.

★ ★ ★

לתרנגולות יש רגליים

גם מיקי דנסקי, מתלוה מודל, ערכה תצוגת אופנה לעתונאים, אותה קראה בשם „דגמי זיו החמה“ או „פרחי האופנה“. אוסף מגמן של שמלות שימושיות לבנות הטיפשעשרה, כדברי דנסקי, **שמלות קוק־טייל** לערבי־הקסם של הים התיכון, ואף סריגי ג׳רסי ל־חורף 1961.

השמלות, שהודגמו על־ידי ג׳ון ברון, ברונטית דרום־אפריקאית הנמצאת רק חוד־שיים בארץ ועל־ידי רות שני הדקיקה, בעלת תסרוקת הפופון, הקסימו בגחניהן ו־במחיריהן העממיים. שמלות־המטפחות הרחבות, העשויות מריגי קוטון סטן, למשל, עולות רק 49.50 ל״י ו־תלוה מייצרת אותן מארי־גים שונים ובהרבה ואריצ־יות כדי למנוע תלבושת אחידה. בלטו במיוחד הד־גמים המבוארים בציור ש־בצד שמאל.

מימין, שמלת גינגהם (ה־משבצת הקטנה שעל שמלת כלולותיה של ברגיט בר־דו), בירוק זית ולבן, המ־עוטרת בפרחי תחרים לב־גים בחצאיתה ומכחצת מאד בחזיתה. משמאל, כותנת־פסים אדומה המעוטרת בפ־תח־צוארה, בשרוליה וב־שוליה בסרט שחור מסול־סל. קסמה במיוחד שמלת־ערב. המעניין בה היה דוקא הבד, בעל דגם הכד הצרפתי, הנפוץ בקיץ זה. שמלה זו, שנקראה פיקאסו, עשויה מ־צעיפי משי־נקי אפורים עם הדפסה של דגים מודרניים בלבן, שחור מרוד. מחירה 99 ל״י, והיא מאד מאד מפתה. מבין דגמי החורף, שהציגה מיקי דנסקי, שיכנע מעיל ג׳רסי בצבע טבעי, אשר פרוות שועל בצבע חלודה שמשה לו צחארון... סליחה על הפלישה הגסטרונומית אך בתצוגה של תלוה לא נראתה אף פייה דה פוֹל אחת, מלבד רגלי התרנגולות שאכלנו בסיומה.

חן־חן, מיקי.

★ ★ ★

נישואי תאומי־סיון

המורה לאנגלית מבית־הספר ברליץ ומבית ברל נשא אשה. כן, כן, מני (מנחם) דבורמן החליט לבסוף לחבק אשה אחת, ולנצח. הנצחית המנצחת היא פרנסואז־ארנול־קטנה בת 17 חרפים (תור האביב הגיע) אשר שמה, כפי שנרשם בתעודת לידתה, הוא אסתר גלילי. כל מי שאוהב להאזין לפריטת גיטרה ו/או בלאלאיקה אוהב גם את מני. כי מני תמיד פורט על המיתר הנכון.

גם הבוהמה של גרינוויץ׳ וילאג׳ שבניו־יורק, שם עברו על מני כמה שנות חיים טובות, אהבה את הצעיר בשל כך. אבל למרות שאת האשה משתים לגבל, פרנסואז הקטנה אוהבת את בעלה גם בשל דברים אחרים שאינם ידועים בציבור ולא יחדעו לעולם. כי זהו סודם של אוהבים. וסוד כמוס זה גרם לה לנטוש את בית הוריה, שהתנגדו לנשואיה אתו.

המפליא הוא שמני עצמו החזירה, ולקחה שנית בהסכמתם המלאה. איך? זה הסוד שלו. בדרך כלל אין להאמין באמונות תפלות. אבל — הם נישאו בתודש סיון. והמזל של חודש סיון — הוא תאומים. ולעולם אין לדעת.